

Micuții noștri¹ – Autor necunoscut

O singură dată ni se spune în Evangheliile că Domnul Isus a fost *mânios*. S-a uitat „împrejur la ei *cu mânie*”, la fariseii care voiau să-L împiedice să-l vindece pe omul cu mâna uscată în Sabat (Marcu 3.5). Și doar *o singură dată* citim că S-a *mâhnit*, și anume atunci când ucenicii le-au respins pe mamele care voiau să-și aducă copiii mici la El pentru ca El să-i poată atinge (Marcu 10.14).

Ne mișcă inimile când Îl auzim pe Domnul nostru drag spunând cu această ocazie „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți”. Aici, ca întotdeauna, El a dezvăluit natura și gândirea lui Dumnezeu, a cărui milă și compasiune față de copilași fusese deja arătată cu secole înainte, când la distrugerea mării cetăți Ninive a ținut cont de cele 120 000 de ființe iresponsabile, care nu știau încă să facă diferența între mâna dreaptă și stânga lor (Iona 4.11). Era aceeași dragoste a lui Dumnezeu, în care „Isus a luat copilașii în brațe, Și-a pus mâinile peste ei și i-a binecuvântat” (Marcu 10.16).

În Dumnezeu găsim atât o inimă de tată, cât și una de mamă. Suntem familiarizați cu ideea lui Dumnezeu ca Tată iubitor, dar adesea trecem cu vederea faptul că dragostea Sa este comparată și cu dragostea unei mame. Atingerea blândă și tandră a mâinii unei mame, pe care nimeni altcineva nu o poate egala, altruismul necondiționat al unei mame pentru copilașul ei - este și în inima lui Dumnezeu. „Eu *l-am învățat* pe Efraim *să umble*”, spune DOMNUL în Osea 11.3, folosind o expresie împrumutată direct din camera pentru copii. El „l-a învățat pe Efraim *să umble*”! Ce eveniment este pentru o mamă, atunci când micuțul ei este pus pentru prima dată pe piciorușe! Copilul nu îndrăznește încă să meargă singur, dar mama îl ține în „brăul cu hățuri”, sau își întinde mâinile protectoare în fața lui, sau planează cu brațele întinse în jurul micuțului timid, mereu gata să-l prindă, dacă vrea să cadă. La urma urmei, mersul nu se învață dintr-o dată. Creatura mică și neîndemânatică cade adesea, dar mama sa nu se lasă niciodată descurajată; cu un sărut sau un vesel: „Nu contează!”, o pune din nou pe picioare și o lasă să meargă din nou. Și cu cât copilul mic este mai gingaș și mai slab, cu atât primește mai multă și mai grijulie dragoste maternă.

Dar dragostea lui Dumnezeu pentru copiii mici cuprinde chiar mai mult decât bunăvoința paternă și tandrețea maternă.

Citim în Matei 18 că între ucenici s-a ridicat întrebarea, care dintre ei ar fi mai mare în Împărăția cerurilor. Domnul a folosit această dispută ca o ocazie de a declara că mântuirea în Hristos a venit și pentru copiii mici și mai ales pentru ei. El cheamă un copilaș, îl pune în mijlocul ucenicilor Săi și le spune, în primul rând, că nu se poate intra în Împărăția cerurilor decât dacă cineva se pocăiește și devine precum copilașii. Dar El spune chiar mai mult. „Oricine se va smeri ca acest copilaș, acela este cel mai mare în Împărăția cerurilor. Și oricine va primi un astfel de copilaș în Numele Meu, pe Mine Mă primește” (Matei 18.4,5). El îl prezintă ucenicilor pe copilașul care stătea în mijlocul lor ca un exemplu, ca o imagine a acelei smerenii și atitudinii de smerenie care i se cuvine credinciosului și care singură îl face „mare” în Împărăția cerurilor. Oricine vrea să-L urmeze pe Hristos trebuie să aibă o mentalitate care - spre deosebire de spiritul care domnește în lume - ține cu ceea ce este slab și fără vază și nu se încrede în forțele proprii. Oricine face aceasta și primește un astfel de copilaș în Numele lui Hristos, Îl primește pe Hristos, iar oricine Îl primește pe Hristos Îl primește pe Tatăl.

¹ Acest scurt eseu, care a apărut în „Botschafter” în timpul Războiului Mondial, este retipărit din nou la cererea specială, în speranța că conținutul mereu actual va continua să fie o binecuvântare pentru mulți dintre cititorii noștri de astăzi.

Apoi, în versetele 6 și 7, Domnul vorbește despre „cei mici (sau smeriți) care *cred* în El” și pronunță un vai asupra celor care îi fac să se poticnească pe acești slabi ucenici ai Săi, care sunt considerați nimic în lume, și caută să le zdruncine încrederea în Dumnezeu. Dar, în versetele 10-14, El revine la *copilași*. Trebuie să fim atenți să nu-i *disprețuim*. Pericolul acesta există. Auzim adesea exclamații de genul: „Oh, este doar un copil! - Copiii sunt o pacoste! - Copiii sunt mereu în cale!” De multe ori, oamenii nu-și dau osteneala să le arate considerație iubitoare și atentă și să se gândească la sufletele lor prețioase. Și totuși, Domnul spune despre ei: „Îngerii lor, în ceruri, privesc neîncetat fața Tatălui Meu care este în ceruri. Pentru că Fiul Omului a venit să mântuiască ce era pierdut”.

Departate de a-i *disprețui*, aceste cuvinte arată cum harul și bunătatea divină se coboară la copii. Domnul aplică și aici, cu unele modificări, frumoasa parabolă din Luca 15, a păstorului care a venit să-și caute oaia pierdută. Parabola este mai generalizată aici, iar expresiile referitoare la oaie sunt mai puțin personale. În timp ce în Luca 15 se spune: „Bucurați-vă împreună cu mine, pentru că mi-am găsit oaia pierdută” și: „Va fi bucurie în cer pentru *un singur păcătos care se pocăiește*”, aici citim: „Tot așa, nu este voia Tatălui vostru care este în ceruri ca *unul* dintre acești micuți să piară” (Matei 18.14). Ca atare, copilașii sunt toți împreună în aceeași poziție în fața lui Dumnezeu. În cuvintele Domnului nu se vorbește despre pocăință și convertire - copilașii nu pot fi încă *căutați* și *găsiți* - dar afirmă clar că mântuirea lor vine tot prin Isus Hristos. De ce îngerii lor privesc întotdeauna fața Tatălui Său, care este în ceruri? Pentru că Fiul Omului a venit „să mântuiască ce era pierdut”.

Din acești *pierduți*, deși nu sunt *rătăciți*, fac parte și copiii mici. Ei sunt „născuți în nelegiuire, zămislți în păcat” (Psalmul 51.5). „Ce este născut din carne este carne” (Ioan 3.6). „Cine poate scoate un lucru curat din unul necurat? *Nimeni!*” (Iov 14.4). Copiii mici ai oamenilor nu sunt încă copii ai lui Dumnezeu, pentru că aceștia „nu sunt născuți din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu” (Ioan 1.13). Dar dacă ei mor, înainte de a-și da seama de responsabilitatea lor, ne putem încrede în harul lui Dumnezeu cu privire la ei. El le atribuie lucrarea Celui care a venit „să mântuiască ce era pierdut”. Același lucru se aplică cu siguranță și celor mulți care nu intră niciodată în posesia puterilor lor spirituale, care în acest sens rămân „copii” imaturi până la sfârșit.

Se aude uneori opinia exprimată, că există o diferență de privilegii între copiii părinților credincioși și cei ai părinților necredincioși. În sprijinul acestei opinii, se face referire la pasajul biblic: „Pentru voi este promisiunea și *pentru copiii voștri*” (Faptele apostolilor 2.39). Însă în privința aceasta nu se iau în considerare cuvintele care urmează imediat: „și pentru *toți cei de departe*, pe câți îi va chema Domnul Dumnezeul nostru”. Aceste cuvinte dovedesc în primul rând că apostolul, în prima parte a frazei, se gândește la poporul Israel, căruia, ca atare, îi aparținea promisiunea; și întrucât se bazează pe îndemnul anterior: „Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor”, este exclusă din start o referire la copiii mici, în contrast cu cei care au crescut, sau la copiii credincioșilor, în contrast cu ceilalți.

Mai degrabă, harul este oferit *tuturor*, atât israeliților care trăiesc în țară, cât și compatrioților lor de departe, ba chiar, într-un sens mai larg, *tuturor* celor chemați de Dumnezeu, indiferent dacă aparțin poporului ales sau celorlalte popoare ale pământului.

Prin urmare, nu este nejustificat să privim cu o anumită tristețe la copilașii noștri, ca la cei care sunt „concepuți și născuți în păcat” și sunt „prin natura lor copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2.3). Dar cei mici au un lucru important față de ceilalți. Așa cum tocmai am spus, în primii ani ai vieții

lor ei nu sunt responsabili pentru pierzarea lor, până când nu se trezește conștiința clară a responsabilității lor. Până atunci, ei nu aparțin celor care „înăbușă adevărul în nedreptate” (Romani 1.18). Acesta este punctul de acuzare pentru toți oamenii, deoarece Dumnezeu nu S-a lăsat niciodată fără mărturie față de creatura Sa rătăcită. Diferitele mărturii ale lui Dumnezeu față de om sunt enumerate în primul capitol din epistola către Romani: mărturia *creației*, cea a *conștiinței* și cea a *Legii*, la care s-a adăugat astăzi mărturia *Evangheliei*. Omenirea, luată în ansamblu, nu a acordat atenție niciuneia dintre aceste mărturii și a rămas în starea de păcătoșenie. Cu toate acestea, copiii mici nu pot fi învinuiți pentru aceasta, deoarece ei nu pot fi încă trași la răspundere pentru aceste lucruri, care sunt de neînțeles pentru ei. Totuși, ei sunt supuși consecințelor păcatului lui Adam și au nevoie de răscumpărare. Dacă ei mor în prima parte a copilăriei lor, Dumnezeu îi recunoaște ca fiind ai Săi. Nu este voința Lui ca vreunul dintre acești micuți să piară. El le atribuie moartea ca jertfă a lui Hristos și îi salvează în virtutea harului Său nelimitat, conform unei reguli diferite de cea la care suntem supuși noi. Deoarece ei nu sunt încă puși sub responsabilitatea credinței și, prin urmare, nu pot fi judecați, ca cei care nu au crezut, Dumnezeu, în nelimitarea harului Său, îi pune sub binecuvântarea morții lui Isus Hristos. Și astfel, numărul mare al acestor ființe mici cu suflete nemuritoare va fi adăugat la toți cei care au fost salvați prin credință, conform ordinii corespunzătoare a administrării harului.

Marea dragoste și milă a lui Dumnezeu sunt îndreptate spre aceste creaturi mici și pierdute. Prin urmare, putem spune cu certitudine că niciunul dintre ei nu va merge în rai pentru că sunt copiii unor părinți temători de Dumnezeu; dar nici unul dintre ei nu este exclus din rai pentru că descinde din idolatri sau dintre cei care Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu. Copiii unui mahomedan, ai unui chinez sau ai unui ateu declarat au, dacă mor tineri, aceeași parte din harul lui Dumnezeu ca și un copil creștin în cele mai bune circumstanțe. Ei nu sunt salvați datorită strămoșilor lor, nici datorită faptelor lor, pentru că nu au niciuna. Nici nu au dreptul la cer pe baza inocenței lor. Dacă ar fi fost așa, atunci inocența lor ar fi fost suficientă pentru a-i salva de durere și moarte, consecințele păcatului. Singura bază a mântuirii lor este lucrarea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care este atribuită celor care nu sunt încă responsabili, prin harul gratuit și necondiționat.

Dar *când* începe timpul responsabilității lor? *Când* vine ceasul serios, care schimbă totul dintr-o lovitură? Noi nu putem ști sau determina acest moment, care în orice caz variază în funcție de dispoziția și educația copiilor; numai Dumnezeu poate face aceasta. Prin urmare, este datoria noastră serioasă să le vorbim cât mai devreme micuților noștri despre dragostea lui Dumnezeu în Isus Hristos, să-i creștem în disciplina și muștrarea Domnului încă din primii ani de viață - pas cu pas - și, mai presus de toate, să-i încredințăm zilnic protecției lui Isus, Marele Prieten al copiilor.

Cum va fi atunci când milioane și milioane de copii chemați prematur ni se vor alătura pentru a cânta laudele lor în cer! Când ne gândim la aceasta, nenorocirile cutremurătoare, care duc brusc la moarte un număr mare de copii mici, ni se par mai puțin teribile; vedem dragostea lui Dumnezeu pentru copii chiar și în aceasta. Și ca un balsam liniștitor se așterne pe inima sângerândă a mamei, care a trebuit să renunțe la micuțul ei drag, când se gândește că acum este eliberată de toate grijile legate de mântuirea veșnică a copilului ei iubit și că știe că acesta este la Isus, unde există doar fericire, pace și bucurie. Inima chinată se liniștește, iar laudele și mulțumirile se înalță către Dumnezeul dragostei.